

всіх бідолашок, перш ніж їхній поневолювач допетрає, що відбувається. Аби лишень Морган їй не завадив.

— **ДЖОДІ, ПРИПИНИ!** — гукнув він. — Треба все обговорити.

На думку Джоді, там не було чого обговорювати, тож вона продовжила одна за одною відчиняти клітки.

Іще одна, ще... Аж ось на них напали.

Невидимий ворог швидко й безжально атакував з темряви.

По впав першим.

За ним — Тео й Гарпер.

Коли Морган теж зазнав поразки, Джоді лишилася наодинці з нападником.

Вона знала, що мусить бути відважною. Знала, що всі на неї розраховують. Вона не відступить!

Утім, це вже не мало ніякого значення. **Це був бій, у якому вона просто не могла перемогти.**

Коли Джоді впала на коліна під дією якихось підступних чарів, її ворог... зареготав.

«Невже цей сміх стане останнім, що я почую?» — подумалось Джоді.

Розділ 1

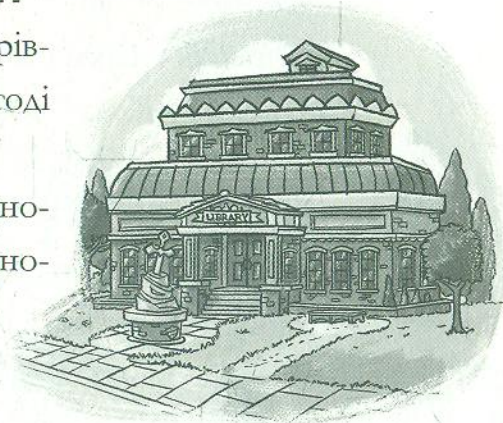
**ЗАПИТАННЯ СТАВТЕ ТІЛЬКИ ПІСЛЯ ПРЕЗЕНТАЦІЇ!
(АЛЕ «УЖКАТИ» Й «АЖКАТИ» МОЖЕТЕ СКІЛЬКИ ЗАВГОДНО)**

Джоді Меркадо як ніхто знала, наскільки важливо правильно дібрати спорядження для битви. Коли б'єшся з босом, алмазна броня — найкращий варіант.

Коли ухиляєшся від вогняних куль, незайвим буде щит.

Коли натикаєшся на мандрівника Краю, стане в пригоді шолом із гарбуза.

А коли дійшло до словесного випробування у реальному світі, Джоді вбралася у найкращу сукню.

— Як бачите, всі тварини не-ймовірно милі.

Джоді направила червону лазерну указку на екран позаду себе, привертаючи увагу при-

сутніх до зображення симпатичного капловухого цуценяти. **Вона натиснула кнопку на указці** — *клац!* — і замість цуценяти на екрані з'явилося фото кошеняти з рожевим носиком.

— Я б хотіла обійняти кожну тваринку, — провадила Джоді. — Крім павуків, звісно.

Клац! Клац! Клац! Зображення змінювалися: від кошеняти до їжачка, від піщанки до гекона.

— **ви лише погляньте на ці мордочки!** — захоплено пропищала Джоді, на мить забувши про презентацію.

У класі хтось прокашлявся.

Це було делікатне нагадування для Джоді, щоб вона не відхилялася від теми. Дівчинка поглянула на нотатки своєї промови.

— **Я ЛЮБЛЮ ВСІХ ТВАРИН,** — прочитала вона з останньої картки. — А хіба любов — це не найбільший дар? Тому, думаю, ви погодитеся, що я готова завести собі домашнього улюбленця. Амінь. Кінець. Дякую, що вислухали!

Невеличка аудиторія вибухнула бурхливими оплесками. Дивлячись на слухачів, Джоді широко всміхалася.

Усі її найкращі друзі зібралися в конференц-залі громадської окружної бібліотеки «Екскалібур». **(Щоб не морочитися з повною назвою, діти називали її бібліотекою Стоунсворд.)**

Гарпер Г'юстон аплодувала зі свого місця. Ця дівчинка добре зналася на математиці та природознавстві, а тому допомагала Джоді з технологічною частиною її презентації. Вона навіть створила для Джоді унікальну лазерну указку, **яка виглядала так, ніби її щойно дістали прямисінько з Майнкрафту!** По Чен аплодував і голосно галайкав. Хоч він іноді любив дуркувати, але завжди підтримував своїх друзів. Під час презентації Джоді він найголосніше сміявся з її жартів.

Тео Грейсон ввічливо плескав. Хлопець добре розбирався в комп'ютерах, але Джоді не була певна, що він любить тварин. Хай там як, Тео допоміг Джоді завантажити всі фотографії для її слайд-шоу. **Еш Капур змахувала руками в беззвучних оплесках.** Хоча Еш жила в іншому місті та не могла особисто відвідати презентацію Джоді, вона скористалася відеозв'язком, щоби приєднатися до перегляду через ноутбук Тео. Її усмішка сяла на весь екран.

Навіть класний хом'як Барон Пампушечка не зводив із Джоді очей. Він не міг висловити емоцій

так, як це робили її друзі, але Джоді відчувала його щирі підтримку.

З Морганом Меркадо все було інакше. Він, хоч теж плескав, виглядав якимось невпевненим, так ніби його гризли сумніви. Джоді добре знала свого старшого брата і могла сказати напевне, що той радів менше за інших.

Що б це могло означати? Зрештою, будь-яку тварину, яку Джоді приведе в їхній дім, Морган теж зможе обіймати.

«То він, мабуть, про Майнкрафт думає», – вирішила вона.

Зазвичай так і було!

– Ну що? – запитала Джоді. – Як думаєте, цього досить, аби переконати моїх батьків, що **Я ГОТОВА ПІКЛУВАТИСЯ ПРО ДОМАШНЬОГО УЛЮБЛЕНЦЯ?**

– Безперечно, – сказала Еш з динаміків ноутбука. – Ти все добре аргументувала.

– Мені особливо сподобалася ота частина про використання екологічних пакетиків для кавеликів, – додала Гарпер.

– Фу, Гарпер! – наморщив носа По. – Не кажи слова «кавелики» і «сподобалася» в одному реченні.

Вони з Гарпер зареготали.

Тут підніс руку Тео.

– Мені здається, що тобі краще казати «хребетні», а не просто «тварини», – запропонував він. –

На всіх світлинах у твоїй презентації були тварини з хребтом. І я припускаю, що ти не хочеш завести домашнього цвіркуна чи дощового черв'яка.

Гарпер штовхнула його ліктем.

– Ой, а загалом – гарна робота, – швидко додав він.

Джоді відчула, як серце наповнилося радістю...

і надією. Вона вже багато років мріяла мати домашнього улюбленця, але батьки ніяк не погоджувалися. Вони завжди відмовляли й казали, що зараз не найкращий час для тварин. Мовляв, Джоді спершу мусить підрости.

Тож віднедавна Джоді вирішила: цей час нарешті настав. Вона стала достатньо дорослою. І достатньо відповідальною! І коли сьогодні після вечері батьки послухають її презентацію, вони точно її підтримають.

Принаймні їй хотілося в це вірити.

Та коли Джоді мигцем глянула на Моргана, то помітила, що він насупився. **Тоді темна хмара тривоги огорнула її серце.**

РОЗДІЛ 2

ТВАРИНИ ВЕРХНЬОГО СВІТУ!

НІЯК НЕ ЗВИКНУ, ЩО ВОНИ СТРАШЕННО МИЛІ

Наступного дня Морган, Джоді та решта друзів повернулися до бібліотеки. Цього разу вони не йшли в конференц-зал, а натомість узяли на стійці ресстрації кілька комплектів особливих окулярів віртуальної реальності.

У руках Моргана вони ніби наелектризувалися. Він міцно стискав загадковий пристрій, ведучи Джоді, По, Гарпер і Тео до ряду об'єднаних у спільну мережу комп'ютерів, що стояли у віддаленому кутку кімнати.

Комп'ютери дають їм змогу разом грати в Майнкрафт. А VR-окуляри – проживати його.